

Θά ἦτο ματαιοπονία, ἄλλως τε δὲ τὸ πρόσωπον ὅπερ ὑπεκρίνετο οὐδόλως ἐπέτρεπεν αὐτῷ νὰ ἐπιμείνῃ.

Μεταμφιεζόμενος εἰς Ναβάβ, κατεδίκασεν ἑαυτὸν εἰς τὴν ἀπάθειαν, τῷ ἦτο δὲ ἀπηγορευμένον νὰ φαίνεται λίαν ἐνδιαφερόμενος εἰς οἰανδήποτε χρηματικὴν ὑπόθεσιν.

Ἔτι μᾶλλον, ὁ Τολβιάκ εἶπεν αὐτῷ τόσα, ὅσα ἠδύναντο νὰ θέσωσιν εἰς ἐνέργειαν τὴν ὀξυδερκειαν αὐτοῦ, καὶ νὰ δυνηθῇ νὰ ἐξαγάγῃ συμπεράσματα.

Ἐστράφη πρὸς τὸ μέρος τῶν ἐδρῶν τῆς πλατείας, ὑπολογίζων ὅτι ὁ Τολβιάκ θὰ κατελάμβανε τὴν θέσιν του, παρετήρησεν ὅμως ὅτι, ἡ ὥραία Δίσνεϋ εἶχε γίνεи ἀφαντος.

Καθ' ὃν καιρὸν ὁ κομψὸς ἱππότης αὐτῆς ἀπεχαίρετα τὸν ἄρχοντα τῆς Βαχώρας, αὕτη ἠγέρθη καὶ ἐγκατέλειψε τὴν αἵθουσαν.

Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, ὁ Τολβιάκ θὰ συνήντησεν αὐτὴν εἰς τὸν διάδρομον καὶ θὰ τὴν ὠδήγησεν ἐκτὸς τοῦ θεάτρου. Τοιαύτη σπουδὴ ὅπως ἀναχωρήσωσιν, ἦτο ἀληθῶς ἔκτακτος.

Θὰ ἔλεγέ τις ὅτι τὸ ζεῦγος δὲν ἦλθεν εἰς τὸ Μελοδράμα ἢ διὰ νὰ χορηγήσῃ τῷ Τολβιάκ τὴν πρόφασιν ὅπως ἀναγγεῖλῃ εἰς τὸν Ναβάβ τὴν βραδύτητα τῶν ἐνεργειῶν τοῦ κυρίου Χόλτζ, καὶ ν' ἀναχωρήσῃ κατόπιν, χωρὶς νὰ περιμένῃ τὸν εὐγενῆ φίλον του, τὸν ἄρχοντα Ἰνδόν.

Ὅτι πράγματι ἀνεχώρησεν, ἦτο ἐκτὸς πάσης ἀμφιβολίας.

Οὐδόλως ἦτο ἀνόητος ὁ ἀνεργετικὸς ὅπως προβάλλῃ ἀνωφελὲς ψεῦδος. Ἄλλ' ὅτι θὰ μετέβαινε πραγματικῶς εἰς Λονδίνον, τοῦτο ἦτο ἡκιστα βέβαιον.

Ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου ὁ κύριος Λεκόν εἶχεν ἤδη ὀρισμένην τινα ιδέαν, ἣν προϋτίθετο νὰ διακοινώσῃ τῷ Πιεδούσῃ.

Διηρώτα μόνον ἑαυτὸν, ἐὰν ὤφειλε νὰ μείνῃ μέχρι τοῦ τέλους τοῦ θεάματος, ὅπως λάβῃ καιρὸν νὰ μελετήσῃ τὴν ιδέαν ταύτην, πρὶν δώσῃ τὰς διαταγὰς του εἰς τὸν πιστὸν πράκτορά του, ἢ ἐὰν ὤφειλε νὰ ἐξέλθῃ ἀμέσως, μὲ κίνδυνον νὰ συναντήσῃ εἰς τὸ σκευοφυλάκιον τὸν Τολβιάκ, ὅστις θὰ ἐξεπλήττετο, ὅτι ὁ ἄρχων Ζαφέρ, ὁ διαβεβαιῶν ὅτι ἀγαπᾷ ἐμπαισθῶς τὴν μουσικὴν τῶν Οὐγγερότων, δὲν εἶχε τὴν ὑπομονὴν ν' ἀκούσῃ μέχρι τέλους τὴν τετάρτην πράξιν.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ὁ ἡθοποιὸς ἔλεγε :

Τοὺς ἀδελφούς μου θυσιάζουν. . .
ἀφες με, ἀφες με ν' ἀναχωρήσω.

Ὁ πατὴρ τοῦ καταδίκου ἐξέλαβεν ἄρα γε τοὺς λόγους τούτους ὡς εἶδος εἰδοποιήσεως ;

Τοῦτο εἶνε λίαν πιθανόν, διότι ἠγέρθη ἀποτόμως καὶ λέγει χαμηλοφώνως τῷ Πιεδούσῃ :

— Πηγαίνομεν. Ὑπάρχουν ἄνθρωποι, οἱ ὅποιοι εὐρίσκονται εἰς κίνδυνον καὶ ἔχουν τὴν ἀνάγκην μας. Δὲν πρέπει νὰ τοὺς κάμνωμεν νὰ περιμένουν.

Ὁ πράκτωρ οὐδὲν ἄλλο ἐπεθύμει ἢ ν' ἀναχωρήσῃ.

Οὐδεμίαν κλίσιν ἠσθάνετο πρὸς τὰ μεγάλα μελοδράματα, οὐδόλως δὲ διεσκέδαζεν ἐν τῷ θεωρεῖν.

Ἐπὶ πλέον ἐσκέπτετο πάντοτε τοὺς συζύγους Γκαλουπιά, δὲν ἦτο δὲ ποσῶς δυσηρεστημένος ἵνα βεβαιωθῇ ἂν παρεφύλαττον ἀκόμη ἐν τῇ πλατείᾳ.

Ὅθεν ἐπέδειξε μεγάλην σπουδὴν ἵνα ἀκολουθήσῃ τὸν κύριόν του.

Ἡ ἐξοδος τοῦ Ναβάβ ἐξετελέσθη ἀνευ οὐδενὸς ἐπεισοδίου :

Ὁ τε Τολβιάκ καὶ ἡ Ἀραβέλα ἀνεχώρησαν ἐσπευσμένως, καὶ δὲν εἶδεν αὐτοὺς οὔτε ἐπὶ τῆς μεγάλης κλίμακος οὔτε πρὸ τοῦ περιστύλου.

Καὶ οἱ Ὠβερνοὶ εἶχον ἐπίσης ἀπέλθει. Μετὰ τινα λεπτὰ, ἀφοῦ ἐγκατέλειπε τὸ θέατρον ὁ ἄρχων τῆς Βαχώρας εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἐνδιαίτημά του καὶ εἶπε ζωνρῶς πρὸς τὸν Πιεδούσῃν.

— Τώρα τὰ μαντεύω ὄλα. Ὁ ἄθλιος ἐπροδόθη.

— Λοιπὸν τί σὰς διηγῆθηκε ; ἠρώτησεν ὁ πράκτωρ, ὅστις ἀκροθιγῶς μόνον, ἤκουσε τὴν ἐν τῷ θεωρεῖν συνδιάλεξιν.

— Μοὶ εἶπεν ὅτι ὁ κληρονόμος θὰ εὐρεθῇ μετὰ ὀκτῶ ἡμέρας, διότι τοῦ χρειάζεται ὀκτῶ ἡμέραι διὰ ν' ἀπαλλαγῇ μιᾶς νέας καὶ μιᾶς μικρῆς κόρης, αἱ ὁποῖαι τὸν ἐνοχλοῦν. Μοῦ εἶπεν ὅτι ἀναχωρεῖ αὐριοῦ διὰ τὴν Ἀγγλίαν, διότι, διὰ νὰ κατορθώσῃ τοὺς σκοποὺς του, εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ γείνῃ ἀφαντος διὰ μίαν ἐβδομάδα. Δὲν θὰ ταξιδεύσῃ ὅμως, σοῦ τὸ ἐγγυῶμαι. Ποῦ πηγαίνει ; Ἀκόμη δὲν τὸ ξέρω καὶ πρέπει νὰ τὸ μάθω τὸ γρηγορώτερον, διότι δὲν ἔχω οὔτε στιγμὴν νὰ χάνω διὰ νὰ σώσω τὴν δεσποινίδα Λεκόντ.

[Ἔπεται συνέχεια].

X. ΚΑΛΑΪΣΑΚΗΣ

ΟΓΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΕ

Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ

[Συνέχεια].

— Μὲ εἶδτε φρικιάσαντα, ἐξηκολούθησεν, ὅταν κατὰ πρώτην φορὰν ἀπηγγεῖλατε ἐνώπιόν μου τὸ ὄνομα : Χάρις Βράδον, ἐνθυμεῖσθε ; Ἦδη γνωρίζετε τὸ διατί.

Καὶ ἀποτεινόμενος πάλιν πρὸς τὸν Ὀράτιον :

— Εἶπον καὶ πρὸς ὑμᾶς, ὡς τὸν μέλλοντα σύζυγον τῆς δεσποινίδος Βράδον, ὅτι ἐνδιαφέρεσθε νὰ περυσταθῇτε εἰς τὴν μετὰ τῆς Λαίδης Ζάνετ συνδιάλεξίν μου. Γνωρίζετε ἤδη ὡσαύτως καὶ ὑμεῖς τὸ διατί.

— Ἡ γυνὴ αὕτη εἶνε αὐτόχρομα παρὰφρων, εἶπεν ἡ Λαίδη Ζάνετ, ἀλλὰ πᾶσχει εἶδος παραφροσύνης, ἥτις ἐκπλήσσει, ὅταν ἀκούσῃ τις νὰ ὁμιλῶσι περὶ ταύτης διὰ πρώτην φορὰν. Συνεπῶς ὀφείλομεν, ἐπὶ τοῦ παρόντος τοῦλάχιστον, νὰ

κρατήσωμεν τὸ πρᾶγμα μυστικὸν ἀπὸ τῆς Χάριτος.

— Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ! εἶπεν ὁ Ὀράτιος. Ἡ Χάρις, καὶ μάλιστα ἐν τῇ καταστάσει εὐρίσκεται ἡδὴ ἡ ὑγεία της, δέον ν' ἄγνοῇ πάντα ταῦτα. Θὰ ἦτο μάλιστα καλόν, προσθέτω, νὰ προειδοποιηθῶσιν οἱ ὑπηρέται ὅπως παρκαλώσωσιν τὴν ἐνταῦθα εἰσοδον, ἐν περιπτώσει καθ' ἣν ἡ τυχοδιωκτικὴ αὕτη ἢ ἡ παρὰφρων αὕτη ἐπειράτῃ νὰ εἰσδύσῃ εἰς τὸ μέγαρον.

— Αὐτὸ θὰ γίνῃ τόρκα ἀμέσως μάλιστα, εἶπεν ἡ Λαίδη Ζάνετ. Ἰούλιε, σήμανε σὲ παρκαλῶ τὸν κώδωνα... Τὸ μόνον ὅμως ὅπερ μ' ἐκπλήττει εἶνε ὅτι μοὶ ἔλεγες ὁ ἴδιος εἰς τὴν ἐπιστολήν σου, ὅτι ἐνδιαφέρεσο διὰ τὸ πρόσωπον αὐτό.

Ὁ Ἰούλιος ἀπεκρίθη... ἀλλὰ χωρὶς νὰ κρούσῃ τὸν κώδωνα.

— Ἐνδιαφέρομαι πλέον ἢ ποτέ, εἶπεν, ἡδὴ ὅτε εὐρίσκω ἐνταῦθα ἐγκατεστημένην τὴν δεσποινίδα Βράδον πλησίον σας.

— Ἀγαπᾷς πάντοτε ν' ἀντιλέγῃς, ὡς παιδίον, Ἰούλιε. Αἱ ὀρέξεις καὶ αἱ ἀντιπάθειά σου ὑπερβαίνουν πᾶν ὄριον, ἀπήντησεν ἡ Λαίδη Ζάνετ. Διατί δὲν ἐσήμανες ;

— Δι' ἓνα σοβαρὸν λόγον, θεία μου. Διότι δὲν τὸ ἐπιθυμῶ νὰ σὰς ἀκούσω νὰ δώσετε διαταγὴν εἰς τοὺς ὑπηρέτας σας νὰ κλείσωσι τὴν θύραν εἰς τὸ ἀτυχὲς ἐκεῖνο πλᾶσμα.

Ἡ Λαίδη Ζάνετ ἐξετόξευσε κατὰ τοῦ ἀνεψιῦ της βλέμμα, ὅπερ σαφῶς ἐξέφραζε τὴν σκέψιν της, ὅτι ὁ ἀνεψιὸς της προσέλαβεν ἐνώπιον τῆς θείας του ἐλευθεριότητα καὶ θάρρος ἡκιστα ἀνεκτὰ.

— Δὲν πιστεύω νὰ ἐλπίζῃς ὅτι θὰ ἰδῶ τὴν γυναικὰ ταύτην ; ἠρώτησε μετὰ τόνου παγερᾶς ἐκπλήξεως.

— Τὸυναντίον ἐλπίζω, ὅτι δὲν θ' ἀρνηθῇτε νὰ τὴν ἰδῇτε, ἀπεκρίθη ἡσύχως ὁ Ἰούλιος. Εἶχον ἐξέλθει ὅταν εἶχεν ἔλθει νὰ μὲ ζητήσῃ. Πρέπει νὰ μάθω τί ἔχει νὰ μοὶ εἴπῃ καὶ ἀπείρως ἐπεθύμουν νὰ ἤκουα αὐτὴν παρούσης καὶ ὑμῶν. Ὅταν ἔλαβον τὴν ἐπιστολήν σας, ἥτις μοὶ ἐπέτρεπε νὰ σὰς τὴν παρουσιάσω, τῇ ἔγραψα ἀμέσως καὶ τῇ ἔδωκα συνέντευξιν ἐνταῦθα.

Ἡ Λαίδη Ζάνετ ἀνύψωσε τοὺς μέλανας ἐκφραστικωτάτους ὀφθαλμούς της μετὰ σιγηλοῦ παραπόνου πρὸς τοὺς ἀναγλύφους ἔρωτας καὶ τὰ ζυλουργήματα τῆς ὀροφῆς τοῦ ἐστιατορίου.

— Καὶ πότε θὰ λάβω τὴν τιμὴν νὰ δεχθῶ τὴν ἐπίσκεψιν τῆς κυρίας ταύτης ; ἠρώτησε μετ' εἰρωνικῆς ὑποταγῆς.

— Σήμερον, ἀπεκρίθη ὁ ἀνεψιὸς της μετ' ἀταράχου ὑπομονῆς.

— Ποῖαν ὥραν ;

Ὁ Ἰούλιος συνεβουλεύθη τὸ ὥρολόγιόν του.

— Ἐβράδυνε καὶ δέκα λεπτὰ, εἶπεν, ἐπαναθέτων τὸ ὥρολόγιον εἰς τὸ θυλάκιόν του.

Τὴν αὐτὴν στιγμὴν ἐνεφανίσθη ὑπηρέτης, ὅστις ἐπλησίασε τὸν Ἰούλιον φέρων ἐντὸς ἀργυροῦ δίσκου ἐν ἐπισκεπτῇριον.

— Μία κυρία σὰς ζητεῖ, κύριε, εἶπεν. Ὁ Ἰούλιος ἔλαβε τὸ ἐπισκεπτήριον καὶ προσκλίνας τὸ ἔτεινε πρὸς τὴν θεῖαν του.

— Εἶνε ἐδῶ, εἶπεν εἰς αὐτήν, ἡπίως ὡς πάντοτε.

Ἡ Λαίδη Ζάνετ προσέβλεψε τὸ ἐπισκεπτήριον... καὶ τὸ ἐσφενδόνισε περιφρονητικῶς κατὰ τοῦ ἀνεψιοῦ της.

— Δεσποινὶς Βράδον! ἀνέκραξεν. Εἶνε ἔντυπον, δὲν ἀπατώμαι... ἔντυπον ἐπὶ τοῦ χάρτου. Ἰούλιε! ἡ ὑπομονή μου ἔχει τὰ ὅριά της. Ἀρνούμαι νὰ τὴν δεχθῶ!

Ὁ ὑπηρέτης περιέμενε πάντοτε, οὐχὶ ὡς ἀνθρώπινον ὄν, αἰσθανόμενον ἐνδιαφέρον πρὸς τὰ πρὸ αὐτοῦ τελούμενα, ἀλλ' ὡς ἐπικρατεῖ παρὰ τοῖς θαλαμηπόλοις, οἵτινες δὲν εἶνε ἡ κινήτὰ ἀντικείμενα καλλιτεχνικῶς κατεσκευασμένα ὅπως κινῶνται πηγαινοερχόμενα τῇ ὠθήσει ἐλαττήριου.

Ὁ Ἰούλιος ἔψαυσε τὸ κινήτῃριον ἐλαττήριον, ἀποτεινόμενος πρὸς τὸ αὐτόματον, ὅπερ ἔφερε τὸ ὄνομα Ἰάκωβος.

— Ποῦ εἶνε ἡ κυρία αὕτη τὸρα; ἡρώτησεν.

— Εἰς τὸ ἐστιατόριον, κύριε.

— Καλῶς. Περιέμενε ἕξ ὥς οὐ σήμάνω.

Αἱ κινήματι τοῦ κινουμένου ἐπίπλου τὸ ἔφερον ἀθροῦτως ἐκτὸς τοῦ δωματίου. Ὁ Ἰούλιος ἐστράφη πρὸς τὴν θεῖαν του:

— Συγχωρήσατέ μοι, εἶπε, νὰ τολμήσω νὰ δώσω ἐπὶ παρουσίᾳ σας τὰς δεούσας διαταγὰς εἰς τὸν ὑπηρέτην. Ἐπιθυμῶ σφόδρα νὰ μὴ ἀποφασίστητε τίποτε ἐν συναρπαγῇ καὶ σπουδῇ. Ἀπαραιτήτως φρονῶ ὅτι ὀφείλετε νὰ ἀκούσητε τί ἔχει νὰ σὰς εἴπῃ ἡ γυνὴ αὕτη.

Ὁ Ὁράτιος δίστατο ἐκ βάσεως πρὸς τὴν γνώμην τοῦ φίλου του.

— Αὐτὸ καὶ μόνον θὰ ἦτο ὕβρις διὰ τὴν Χάριτα, ἀνέκραξε μετὰ ζέσεως, ν' ἀκούσῃ αὐτὴν τὴν τρελλήν.

Ἡ Λαίδη Ζάνετ ἐκλινε τὴν κεφαλὴν εἰς ἐνδειξιν πλήρους ἐπιδοκιμασίας.

— Τὸ αὐτὸ φρονῶ καὶ ἐγώ, εἶπε σταυροῦσα ἐπὶ τοῦ στήθους της ἀποφασιστικῶς τὰς δύο ὥραιας χεῖράς της.

Ὁ Ἰούλιος ἀπεκρίθη ἐν πρώτοις πρὸς τὸν Ὁράτιον:

— Συγχωρήσατέ μοι, τῷ εἶπε κατ' οὐδὲν προτιθεμαι νὰ προσβάλω τὴν δεσποινίδα Βράδον ἢ νὰ τὴν ἀναμιξῶ κατ' ἐλάχιστον εἰς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην. Ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Προξένου, ἐξηκολούθησεν, ἀποτεινόμενος ἤδη πρὸς τὴν θεῖαν του, μνημονεύη, ἂν τὸ ἐνθυμήσθε, τῆς διχογνωμίας τῶν ἱατρικῶν αὐθεντειῶν τοῦ Μαγχαίμ περὶ τῆς καταστάσεως τῆς ἀσθενοῦς των. Οἱ μὲν... μεταξύ τῶν ὁποίων καὶ ὁ ἀρχίατρος... φρονοῦσιν ὅτι τὴν ἀνάκτησιν τῆς σωματικῆς ὑγείας παρ' αὐτῇ δὲν ἠκολούθησεν ἡ ἀνάκτησις τῆς ὑγείας καὶ τοῦ πνεύματος...

— Ἐν ἄλλαις λέξεσι, παρετήρησεν ἡ Λαίδη Ζάνετ, μία παράφρων εἶνε ἐντὸς τῆς οἰκίας μου καὶ ὑπάρχει ὁ φρονῶν ὅτι πρέπει νὰ τὴν ὑποδεχθῶ.

— Μὴ παραφερώμεθα, εἶπεν ἡπίως ὁ Ἰούλιος. Προκειμένων σοβαρῶν ὑποθέσεων ποτὲ δὲν πρέπει νὰ σπεύδωμεν εἰς τὰ ἀκρά. Ὁ Προξένος μὰς βεβαίως, κατὰ τὴν αὐθεντίαν τῶν ἱατρῶν, ὅτι ἡ γυνὴ αὕτη εἶνε πληρέστατα ἡσυχος καὶ ἀκίνδυνος. Ἐὰν δὲ πράγματι τυγχάνει ἐστερημένη τοῦ λογικοῦ της, τότε τὸ δυστυχὲς πλάσμα βεβαίως δικαιούται συμπαθείας καὶ οἴκτου καὶ ὀφείλομεν νὰ μεριμνήσωμεν περὶ αὐτοῦ. Ἐρωτήσατε τὴν ἀγαθὴν σας καρδίαν, ἀγαπητῇ μου θεῖα, ἐὰν δὲν θὰ ἦτο ὑφίστη σκληρότης ν' ἀποπέμψητε τὴν δυστυχῇ ταύτην γυναῖκα καὶ νὰ τὴν ῥίψετε εἰς τοὺς πέντε δρόμους χωρὶς τοῦλάχιστον νὰ τὴν ἐξετάσητε ἐπιμελῶς προηγουμένως.

Τὸ αἶσθημα τοῦ δικαίου καὶ τῆς ἀγαθότητος ἔμφυτον εἰς τὴν Λαίδη Ζάνετ ἐξηγέρθη.... ὅχι μετὰ μεγάλης εὐχαριστήσεώς της ἐν τούτοις, εἶνε ἀληθές, καὶ τὴν ἔκαμε νὰ δεχθῇ τὰς ὑπαγορεύσεις αὐτοῦ.

— Ὅ,τι λέγεις εἶνε ἀληθές; ὅ,τι λέγεις, Ἰούλιε, εἶπεν ἀλλάσσουσα στάσιν ἐπὶ τοῦ κλιντήρος της καὶ προσβλέπουσα τὸν Ὁράτιον. Δὲν εἴσθε τῆς γνώμης μου; εἶπε στρεφόμενη πρὸς τὸν τελευταῖον τούτων.

— Ἀγνοῶ, ἀπεκρίθη ὁ Ὁράτιος μετὰ τόνου ἀνθρώπου ἀποφασισμένου μετὰ πείσματος νὰ μὴ ἀπαντήσῃ.

Ἄλλ' ἡ ὑπομονὴ τοῦ Ἰουλίου ἦτο ἀρκετὰ ἰσχυρά, ὅπως ὑπερνικήσῃ τὴν ἰσχυρογνωμοσύνην ταύτην.

— Ἐν πάσῃ περιπτώσει καὶ οἱ τρεῖς ἐνδιαφερόμεθα νὰ δώσωμεν ἐν πέρας εἰς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην. Σὰς ἐρωτῶ, Λαίδη Ζάνετ, δὲν μὰς παρουσιάζεται ἡ εὐνοϊκωτέρα εὐκαιρία, ὅπως καταλήξωμεν εἰς τὴν λύσιν ἣν ἐπιζητοῦμεν; Ἰδοὺ ὅτι ἡ δεσποινὶς Βράδον δὲν εὐρίσκεται εἰς τὴν αἰθουσαν ταύτην, δὲν εἶνε οὔτε ἐντὸς τῆς οἰκίας. Ἐὰν ἀφήσωμεν τὴν εὐκαιρίαν νὰ παρέλθῃ, τίς δύναται νὰ μὰς ἐξασφαλίσῃ κατὰ ἀπροόπτου ἴσως τινὸς ἐνδεχομένου σκανδάλου ἐν τῷ μέλλοντι;

— Ἄς εἰσέλθῃ λοιπὸν ἡ γυνὴ αὕτη... ἀνέκραξεν ἡ Λαίδη Ζάνετ, λαμβάνουσα τὸ σύνθημα αὐτῇ ὕψος τῆς φρικαλέας ἀβεβαιότητος. Ἀλλὰ τοῦλάχιστον, Ἰούλιε... πρὶν ἐπιστρέψῃ ἡ Χάρις... νὰ τελειώσωμεν. Τὸρα θέλετε νὰ σημάνω;

I

Νεκρογεραία.

Τὴν φορὰν ταύτην ὁ Ἰούλιος ἐσήμανε.

— Δύναμαι νὰ διατάξω τὸν ὑπηρέτην; ἡρώτησεν εὐσεβάστως τὴν θεῖαν του.

— Διατάξέ τον ὅ,τι θέλεις... καὶ νὰ τελειώσωμεν! ἀπήντησεν ὀργίλῃ ἡ γηραιὰ δέσποινα, βηματίζουσα ἐντὸς τῆς αἰθούσης ὅπως κατευνασθῇ.

Ὁ ὑπηρέτης ἀπεσύρθη, ἀφοῦ ἔλαβε τὴν διαταγὴν νὰ εἰσαγάγῃ τὴν ἐπισκεπτρίαν.

Ταυτόχρονως καὶ ὁ Ὁράτιος ἐβημάτιζε διασχίζων τὴν αἰθουσαν μετὰ τὴν προ-

φανῇ πρόθεσιν νὰ ἐξέλθῃ διὰ τῆς ἀντικυρῆς θύρας.

— Θὰ ἐξέλθετε; ἀνέκραξεν ἡ Λαίδη Ζάνετ.

— Δὲν εὐρίσκω κανένα λόγον ὅπως μὲν ἔνταῦθα, ἀπήντησε κακεντρεχῶς ὁ Ὁράτιος.

— Τότε μείνατε, ἀντεῖπεν ἡ Λαίδη Ζάνετ, διότι τὸ θέλω.

— Ἀφοῦ τὸ θέλετε.... ἰδοὺ μὲν ὡς ὑπομιμνήσκω μόνον, προσέθηκε μετὰ πλείονος ἢ ἄλλοτε ἐπιμονῆς, ὅτι διχογνωμῶ ἐξ ὀλοκλήρου πρὸς τὸν Ἰούλιον. Κατὰ τὴν γνώμην μου, ἡ γυνὴ αὕτη δὲν ἔχει, δὲν δύναται νὰ ἔχῃ, οὐδὲν ὅπως μὰς ζητήσῃ.

Ταχεῖα κινήσεις ἐρεθισμοῦ ἐξεδηλώθη πρῶτον ἤδη ἐπὶ τοῦ Ἰουλίου.

— Μὴ εἴσθε τόσο σκληρός, Ὁράτιε, τῷ εἶπε μετὰ ζωηρότητος. Ὅλαι αἱ γυναῖκες ἔχουν κατὶ τί νὰ μὰς ζητήσωσι.

Εἶχον πάντες συναθροισθῇ εἰς μικρὸν ὄμιλον χωρὶς νὰ παρατηρήσωσι τοῦτο ἐν τῇ ζέσει τῆς συζητήσεως, καὶ ἔστρεφον τὰ νῶτα πρὸς τὴν θύραν τῆς βιβλιοθήκης.

Ἐλαφρὸς κρότος, παραχθὲς ἐκ τῆς ἀνοιγοκλεισθείσης θύρας ἔκαμε καὶ τοὺς τρεῖς νὰ στραφῶσι ταυτόχρονως.

Εἰς τὸ διάκενον τῆς θύρας ἀνεφάνη νεκρὰ γυνή, μελανεῖμων ἀπὸ κορυφῆς μέχρι ποδῶν.

Ἀνύψωσε σιωπῶσα τὸν μέλανα πέπλον της καὶ ἀπεκάλυψεν ὠχρόν, τεταραγμένον καὶ τεθλιμμένον πρόσωπον.

[Ἔπεται συνέχεια]. ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΣΠΑΝΔΟΝΗΣ

ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΡΙΣΒΟΥΡΓ

Η ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ

Διήγημα

[συνέχεια]

Β'

Ἐν τῇ ὁδῷ Varennes, ἐντὸς κομποῦ ἀναπαυτηρίου, νέα γυνὴ εἰκοσιτετραετίας, ἀξιοσημειώτου καλλονῆς, ἐκάθητο ἡμικεκλιμένη ἐπὶ ἀνακλιντροῦ. Ὁνειροπόλει εἰς τὴν χεῖρα ἐκράτει ἀνθοδέσμην ῥόδων, ἐνῶ εἰς τοὺς πόδας της ἐκάθητο ὠραῖον μικρὸν κυνάριον μέλαν, μετρίχας μακρὰς καὶ μεταξώδεις.

Κατὰ πᾶσαν στιγμὴν ἔρριπτε βλέμμα ἐπὶ τοῦ ἀπέναντί της ἐκκρεμοῦς. Ὅτε δὲ ὁ δείκτης ἐφθασεν εἰς τὴν πρώτην ὥραν, νέφος ἀνησυχίας διεχύθη αἴφνης ἐπὶ τοῦ χαριέντος προσώπου της καὶ ἠλλοίωσε τὴν γλυκεῖάν του ἔκφρασιν.

Ἡ δεσποινὶς δὲ Βαλερύ δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξηγήσῃ πῶς ὁ συνταγματάρχης Λωρὲτ ἀφῆκε νὰ παρέλθῃ ἡ ὥρα, καθ' ἣν καθ' ἐκάστην τὴν ἐπεσκέπτετο.

Ἡ δεσποινὶς δὲ Βαλερύ, θυγάτηρ τοῦ κόμητος δὲ Βαλερύ, τοῦ ὁποίου ἡ εὐγένεια ἀνῆρχετο μέχρι τῶν χρόνων τῶν Σταυροφοριῶν, ἠγάπα τὸν κύριον Κάρλον